

heilige bekend was, doch bij geen schrijver dier dagen in de beteekenis »begeerte» voorkwam.

De zoon van een priester zal daarenboven niet licht den naam zijns vaders hebben aangenomen. Dat hij de zoon eens priesters was, is mijns inziens boven allen twijfel verheven: dit getuigen Pontus Heuterus (1), J. C. Scaliger, Patin (2), die Erasmus' partij opnam tegen den Jezuiet Theophile Reynoud, en Cornelis de Loos (3), Mogen speelkinderen of bastaarden van hooggeboren of hooggeplaatste personen den naam huns vaders niet zelden gedragen hebben, zoo Gerard tijdens zijne verbintenis met Margareta reeds priester was, dan behoorde hun zoon tot de papenkinderen, die ook vóór de Hervorming hier te lande zeer in minachting waren, en dan is in deze omstandigheid zeker bovenal de reden te vinden, waarom hij zich op rijperen leeftijd steeds in 't buitenland ophield. De dwaze vloek, dien zoo menig wetboek nog op zulke ongelukkigen legt, drukte voor eeuwen veel zwaarder, en hoe zwaar moest hij niet een man als Erasmus vallen, die zoo onmeedoogend wondde, en bij wien anderen, volgens den aard der menschen, daarom begeerig naar een kwetsbaar plekje zochten.

Wanneer derhalve kinderen, buiten huwelijk geboren, huns vaders naam niet mochten dragen, wel dien hunner moeder — want de moeder maakt geen

---

(1) In de lijst van bastaarden onder de *viri docti* staat plompweg bij Erasmus, *e sacerdote natus*.

(2) Vgl. Bayle. Het werk van Charles Patin, dat ik niet gezien heb, is beschreven sub 22 van het vroeger vermeldc *Essai*.

(3) In een uittreksel van zijn werk *De ill. script. huius temporis* (zie Kist en Royaards, *Archief*, 1845, bl. 233) *Ceterum in avorum traditione in istis partibus fides habenda, parente vicinae civitatis Goudanae paracho natus est, praegnantem famulam in proximam civitatem ablegante.*